

різних часів і народів. У своїх творах вони спіралися, і прийшли до розуміння того, що народне виховання повинно знаходитися в основі формування особистості членів людської спільноти.

Отже, своєю педагогічною діяльністю В.О. Сухомлинський підтвердив велике значення народної педагогіки як потужного засобу формування і виховання молоді на прикладі залучення до загальнолюдських цінностей.

Список використаних джерел:

1. Сухомлинський В.О. Проблеми виховання всебічно розвиненої особистості / В.О. Сухомлинський // Вибрані твори: в 5 т. – Т. 1. – К. : Рад. шк., 1977. – С. 55-209.
2. Сухомлинський В.О. Про роль казки у вихованні та навчанні дітей з особливими потребами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://lib.iitta.gov.ua/9149/1/apnvlop_2012_9_14.pdf
3. Народна педагогіка в педагогічній діяльності В.О. Сухомлинського [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [file:///C:/Users/1/Downloads/Nz_p_2013_123\(1\)_14.pdf](file:///C:/Users/1/Downloads/Nz_p_2013_123(1)_14.pdf)

Ван Юечжи

аспірант,

*Харківський національний педагогічний університет
імені Г.С. Сковороди*

ВИТОКИ СТАНОВЛЕННЯ МУЗИЧНОЇ ОСВІТИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ КИТАЮ

Проблема музичної освіти у Китаї є актуальною у зв'язку з тим, що дитина повинна бути всебічно розвинена. Гармонійному розвитку дитини сприяє як фізичне так й естетичне виховання. Естетичне виховання у дитини можна розвинути завдяки проведенню уроків музики у школі.

Аналіз дослідженої літератури свідчить про те, що питання музичної освіти початкової школи Китаю не розглядався радянськими науковцями. Дослідники лише торкалися загальної музичної культури Китаю, серед яких можна назвати Ф. Арзаманова, І. Лисевича.

У китайській науці питання музичного виховання розглядалося такими дослідниками: Ван Юйхе, Ван Юй І, Ма Да, Цюй Баокуй тощо.

Система музичної освіти в Китаї починає формуватися в перші роки ХХ століття. Вперше включення музики як дисципліни в програму загальноосвітніх шкіл зафіксовано 8 травня 1907. Про це свідчить

«Статут Міністерства освіти», який передбачав введення уроків музики в початкових жіночих навчальних закладах [4]. З часом музичне виховання почало викладатися не лише у жіночих закладах, а й у усіх загальноосвітніх школах, як початкових, так й у середніх. Як обов'язковий предмет, музичне виховання починає викладатися у сіх загальноосвітніх школах Китаю з 1912 року [3]. На уроках музичного виховання школярі не лише навчалися навикам співу, а й також повинні були вміти грати на музичних інструментах. У ті часи учні навчалися грати на духових інструментах. Духові інструменти користувались попитом тому, що учні приймали участь у різних ансамблях та оркестрах. Уроки музики проходили у першій половині дня, де діти вчилися співам та вивчали теорію музики, у другій половині дня діти вчилися грі на різних музичних інструментах. У сучасній школі Китаю музичне виховання проходить таким самим чином. Але у сучасній школі діти навчаються грі на піаніно, грі на флейті та грі на баяні. На уроках діти вивчають традиційні народні пісні китайського народу. Метою введення музичного виховання у початкову та середню школу Китаю є гармонійний розвиток морально-етичних та естетичних цінностей, які повинні бути розвинені у кожній людині.

Про це засвідчується у документі, який був виданий Міністерством освіти Китаю у 1932 році «Програма музичних дисциплін у початкових школах», «Програма музичних дисциплін у середніх школах» та «Стандарт музичних дисциплін у школах старшій ступені» [2]. Цього ж року у Китаї почали розробляти підручники для занять з музики. Був створений спеціальний «Комітет з розробки підручників музики для початкової та середньої школи» та був створений «Комітет музичної освіти». Ці комітети разом випустили підручники з музики для початкових та середніх шкіл. Підручниками користувалися дуже довго.

Після 1937 року, у Китаї відбулося багато змін не лише у політичному руслі, а й у навчальному також. Всі ці зміни були зумовлені війною між Китаєм та Японією та «Культурною революцією». Через війни, які тривали з 1937 року до кінця «Культурної революції» у 1949 році освіта Китаю перетерпіла занепад. Велике значення для історії Китаю відбулося у 1976 році – осудження «банді чотирьох».

Було зроблено багато змін стосовно системи освіти Китаю. Музичне виховання знову зайняло своє почесне місце в навчальній програмі. Уроки музичного виховання продовжували розвивати естетичний смак молодших школярів. У новій навчальній програмі зазначалося, що з першого по третій клас проводиться два уроки музики на тиждень, з четвертого по шостий клас на заняття з музики відводять лише 1 годину на тиждень. Але не зважаючи на це, уроки з музики у початковій школі багато часу приділяють музичному вихованню. Із кожним роком предмет «музика» займала почесне місце не лише у початковій школі, а й у

середній також. Нажаль, така ситуація була не усіх школах Китаю, деякі школи не проводили уроки з музики взагалі. Таким чином, уряд Китаю вирішив відновити викладання музичного виховання в усіх початкових та середніх школах, а саме Міністерство освіти почало розробляти методичні рекомендації та методичні посібники для учнів та учителів.

Наступним кроком у відновленні музичної освіти у Китаї було створення у 1989 році «Плану шкільної художньої освіти країни (1989–2000 рр.)» [1, с. 306–309]. Це був перший офіційний документ, який окреслював цілі та завдання музичного виховання у початковій та середній школі. Новий навчальний план давав змогу якісно проводити уроки музики, а саме були методичні рекомендації щодо проведення уроків, окреслював нові можливості учителів, за новим планом діти мали усі необхідні матеріали (методичні посібники та підручники), діти забезпечувались музичними інструментами тощо.

Отже, система реформування музичної освіти Китаю перетерпіла багато змін. Незважаючи на це, музичне виховання проводиться у кожній школі починаючи з першого класу. Уряд приділяє багато уваги відновленню культурної та художньої спадщини країни. Міністерство освіти створює нові навчальні програми, плани та положення, друкуються підручники та методичні посібники.

Список використаних джерел:

1. Бохуа Ян. Формирование музыкально-образовательной системы в школах Китая: первые учебные программы / Бохуа Ян // Изв. Рос. гос. пед. ун-та. – 2008. – № 74. – С. 306-309.
2. Ван Юн И. Китайское музыкальное образование новой эпохи: 1840-1949 Сборник документов и материалов. Шанхай, 1999. – 248 с.
3. Сунь Цзинань. Летопись китайского музыкального образования в период новой истории 1840-2000 гг. Шаньдун, 2004 г. 609 с.
4. Юй Фей Проблеми організації мистецької освіти в сучасному Китаї // Історія педагогічної освіти // Проблеми підготовки сучасного вчителя : збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини / [ред. кол. : Побірченко Н.С. (гол. ред.) та ін.]. – Умань : ПП Жовтий О. О., 2012. – Випуск 6. – Частина 2. – 336 с.